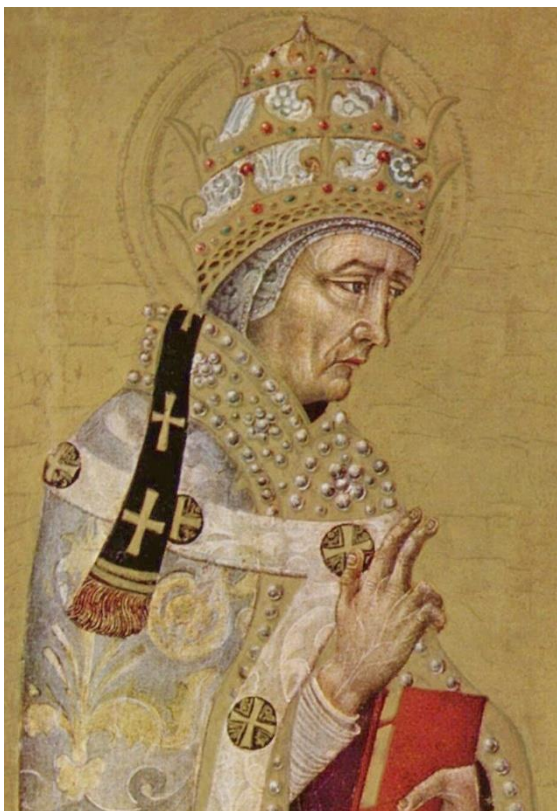

Chluměček

září-říjen 2024

Dvuměsíčník farnosti Luže

20. papež Svatý Fabián

Začátek pontifikátu – 236

Konec pontifikátu – 250

Papežové

Koncert na Chlumku

Pokračující opravy Voletic

Farní tábor Jo!náš

Dětská sekce

Ukryj mě, Bože, do dlaní
a skončí každé hledání.
Schoulím se ve tvé náruči
a ta mě naučí,
že tvoje bytí všechno přesahuje.
Strach ke mně natahuje
své spáry, duši tiskne,
křičí na ni, že není
ničí.

Ale ty jsi větší.
Tvá velikost
všechno předčí.
Jistoty bezmocné
vteřinu prožiju.
Pak svého tápání
okovy rozbiju,
vrhnu se do tůně
lásky tvojí
a v ní se ukryju.
V hlubině jistoty
tvá náruč
pevně stojí.
Kdo se ještě bojí?

Markéta Koronthályová – Utkáno z kamínek
(MD)

„Víra není pouhý lidský konstrukt. Vzniká z Božího povolání, na které člověk reaguje“.
P. Aleš Opatrný.

Milí čtenáři časopisu,

v podzimním čísle našeho časopisu bych se chtěl s vámi zamyslet nad situací organizační týkající se farností, jak vznikaly, co k tomu vedlo, proč tady jsou atd. V prvních stoletích došlo k velkému nárůstu věřících a křesťanství se šířilo v evropském venkově, vznikaly kromě biskupských sídel (tady od nás to byla Chrast u Chrudimi, později bylo biskupství přesunuto do H. Králové) také farnosti. V čele diecéze stojí biskup a jeho pomocníci jsou faráři. Na zřizování farností měli značný vliv „patroni“, tedy svěští páni daného území, kteří postavili kostel, financovali údržbu a chod farnosti včetně ekonomického zajištění duchovních. *(Poznámka k situaci v Luži: Tady u nás byla zakladatelkou poutního kostela hraběnka Eva Marie Terezie, z rodu Ždárských, díky ní vzniklo poutní místo P. Marie. Když se podíváme do historie, pak zjistíme, že Chlumeck byl samostatnou částí dnešní Luže, dál to byl Košumberk a Kamenice s kostelem sv. Bartoloměje, který vznikl mnohem dříve).*

Postupně se dané území dělilo, a tak postupně došlo k tomu, že vznikaly diecéze *(to jsou celky zhruba velikosti kraje)* a ty jsou rozděleny na jednotlivé farnosti. *(Dříve farnost měla velikost obce nebo města, dnes je to jinak).* Kromě toho se mnohde také vytvářela klášterní společenství, která měla charakter farnosti. Současný kodex kanonického práva definuje farnost: Farnost je určité natrvalo zřízené společenství křesťanů v místní církvi, svěřené pod vedení diecézního biskupa do pastorační péče faráře.

Farnost je zpravidla vymezena územně, ale může být také definována personálně, např. farnosti pro určitou jazykovou skupinu. Definice farnosti je v mnoha zemích včetně té naší docela jiná, než byl původní záměr. Většina farností nemá kněze jako svého pastýře, a má ve správě několik kostelů. Situace se změnila také v tom, že řada křesťanů nectí územní charakter farnosti a z různých důvodů mění svůj pobyt ve farnosti podle svých potřeb. Je to dané pochopitelně mobilitou, a tak si lidé vyberou místo podle svých nároků, preferencí, nikoliv podle místa bydliště. Z těchto a dalších důvodů se vede diskuse o smyslu farního uspořádání. Někteří považují farní systém za přežitý a inklinují spíš „tekuté modernitě“ odpovídající tekutému farnímu uspořádání. Jsou na to různé pohledy. Papež František vybízí k misijní konverzi. (Evangelií gaudium 28). Bereme-li vážně současné podmínky života v Evropě i v jiných světadílech, vidíme, že farnost žije různými způsoby v různých formách. Čím má farnost být? Kdo ji má na starosti? Záleží, z jakých předpokladů vycházíme, zda jen bereme nebo také cítíme spoluodpovědnost. Je-li farnost chápána jako dílo Ducha svatého, a nejen lidské dílo, pak budeme hledat její poslání také v modlitbě. Farář je spirituálem a řekněme inspirátorem farnosti, měl by přispívat k rozlišování, kudy nás Pán chce vést. Měl by se jistě snažit, aby ve farnosti bylo místo pro všechny, u nás to jsou lidé z HDL a poutníci, ale i pro ty, kdo se třeba chtějí jen podívat a jsou ochotní spolupracovat a ne bořit.

Podívejme se krátce do historie. Síť farností byla značně v naší zemi pozměněna za vlády Josefa II., a to tak, že nikdo neměl mít do kostela příliš daleko, hodinu pěší chůze. Dnes se situace pochopitelně mění, když jsou lidé mobilní. Situace se vícekrát změnila během minulého století. Došlo k růstu průmyslových oblastí, nastal růst sídlišť od padesátých let minulého století, do kterých se stěhovali lidé z venkova. Kolektivizace zemědělství, obě totality, nacistická a komunistická, ústup religiozity v druhé polovině 20. století. Není možné tyto situace ignorovat, změnit nebo zvrátit. Církev má přesto své pokračování a není to dané jen schopností farářů. Je ovlivněna z Boží strany, ale také ze strany společnosti, v níž církev žije a která je nositelem proměn. To, co do značné míry situaci komplikuje, je nedostatek kněží. Krize povolání k této službě má počátky už za 1. republiky, v době po 2. světové válce, později se prohlubovala za

komunistické totality, kdy státní úřady zasahovaly do personálních, ekonomických a organizačních záležitostí církve a církev zatlačily do kostelů. Malé nadechnutí nastalo v roce 1968 - Pražské jaro, ale ani tam nebyla církev svobodná. Sametová revoluce přinesla svobodu. Nadšení, které bylo na počátku, se poměrně rychle rozplynulo. Semináře se na

krátkou chvíli zaplnily, ale to přesto nezvrátilo nedobrá stav v jednotlivých diecézích. Navrácení majetku a částečné vyrovnání, ke kterému došlo, ve své podstatě znamená pro všechny církve, že se musí postavit na „vlastní nohy“ a vytvořit si podmínky pro samofinancování. Je nutné brát vážně situaci, do které jsme se dostali a počítat s klesajícím počtem povolání ke kněžství. Je potřeba se dívat na situaci, do které jsme se dostali reálně, a tím se vyvarujeme zklamání, které může nastat.

Co napsat na samý závěr – víra není pouhý lidský konstrukt. Vzniká z Božího povolání, na které člověk kladně reaguje. Kéž jsme církví tisíci bolest, léčící rány, ukazující naději a církví synodální.

o. Josef

OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO KŘEŠŤANA

Třetí kapitola Život modlitby

567. Které jsou tři hlavní chvíle vhodnější pro modlitbu?

Všechny chvíle jsou vhodné pro modlitbu, ale církve předkládá věřícím rytmy, které mají žít trvalou modlitbu: ranní a večerní modlitbu, před jídlem a po jídle, liturgii hodin, nedělní eucharistii, svatý růženec, svátky liturgického roku.

Je nutné vzpomínat si na Boha častěji než se dýchá? (sv. Řehoř Naziánský).

568. Jaké jsou výrazy života modlitby?

Křesťanská tradice uchovala tři způsoby, jak vyjádřit a žít modlitbu: ústní modlitba, rozjímání a kontemplativní modlitba. Jejich společným rysem je usebranost srdce.

Výrazy modlitby

569. Jak lze charakterizovat ústní modlitbu?

Ústní modlitba připojuje tělo k vnitřní modlitbě srdce. I ta nejnuitnější modlitba se nemůže obejít bez ústní modlitby. Každopádně musí vždy vyvěrat z osobní víry. Ježíš nám dal v modlitbě *Otče náš* dokonalou formuli ústní modlitby.

570. Co to je rozjímání?

Rozjímání je modlitební uvažování často na základě Božího slova v bibli. Uvádí do činnosti myšlení, představivost, emoce, touhu, aby prohlubovalo naši víru, obrátilo naše srdce a posílilo naši vůli následovat Krista. Je to přípravná etapa ke spojení s Pánem v lásce.

571. Co to je kontemplativní modlitba?

Kontemplativní modlitba je prostý pohled na Boha v mlčení a lásce. Je to Boží dar, chvíle víry, během níž orant (modlící se osoba) hledá Krista, oddává se láskyplné vůli Otce a usebírání své bytí pod vlivem Ducha svatého.

Svatá Terezie z Avily ji definuje důvěrný vztah přátelství, v němž často člověk mezi čtyřma očima hovoří s Bohem, o němž ví, že je jím milován.

Zápas modlitby

572. Proč je modlitba zápasem?

Modlitba je darem milosti, ale vždycky předpokládá rozhodnou odpověď z naší strany, protože kdo se modlí, bojuje proti sobě, prostředí a především proti Pokušiteli, který dělá všechno, aby ho odvrátil od modlitby. Zápas v modlitbě je neoddelitelný od pokroku v duchovním životě. Člověk se modlí, jak žije, protože žije, jak se modlí.

573. Jaké jsou námitky proti modlitbě?

Kromě nesprávných pojetí mnozí si myslí, že nemají čas na modlitbu nebo že je zbytečné se modlit. Ti, kdo se modlí, mohou zmalomyslně tváří v tvář těžkostem a zdánlivým neúspěchům. K překonání těchto překážek je nutná pokora, důvěra a vytrvalost.

574. Jaké jsou obtíže modlitby?

Roztržitost je obvyklá obtíž naší modlitby. Odvádí pozornost od Boha a může také odhalit, na čem lpíme. Naše srdce se tedy musí pokorně vrátit k Pánu. Modlitba je často ohrožována *vyprahlostí*, jejíž překonání umožňuje ve víře přilnout k Pánu také bez pociťovaného zakoušení. *Omrzelost* je jedna forma duchovní lenosti, způsobená zeslabením bdělosti a nedostatečnou bdělostí srdce.

575. Jak máme posilovat svou synovskou důvěru?

Synovská důvěra je vystavována zkoušce, když si myslíme, že jsme nebyli vyslyšeni. Musíme se ptát, zda je Bůh pro nás Otec, jehož vůli se snažíme plnit, nebo pouhý prostředek, abychom dosáhli toho, co chceme? Spojí-li se naše modlitba s Ježíšovou, víme, že On nám dá mnohem více než je ten či onen dar: dostáváme Ducha svatého, který proměňuje naše srdce.

(PR)

Koncert Pražákova kvarteta

V sobotu 6. července před první třešňovou poutí proběhl na poutním místě P. Marie v Luži koncert Pražákova kvarteta. Poutě v Luži

jsou krásné, ale i náročné na přípravu. Chtěl jsem původně po úvodním slově hned odejít, vzápětí jsem zjistil, že zůstanu po celou dobu, natolik mě uchvátila hudba konkrétně skladby od B. Smetany. Josef Klusoň sobě vlastní elegancí přiblížil dílo B. Smetany a později také Mozarta. Kostel se zaplnil, lidé nadšeně tleskali. V druhé polovině vystoupení přivítal Josef

Klusoň Annu Paulovou. Patří mezi světovou elitu ve hře na klarinet. Myslím, že jsme si to všichni dobře užili. Co mě docela překvapilo, když lidé zůstali v kostele po skončení samotného vystoupení účinkujících. Něco podobného jsem už dlouho neviděl a spontánně si sdělovali své zážitky a na tvářích lidí byla vidět spontánní radost. o.Josef

Farní tábor Jonáš – několik ohlédnutí

Původně jsem neplánoval psát o táboru Jonáš, ale pak mě napadlo několik myšlenek, které by bylo dobré zveřejnit. Nejprve jsem dal napsaný koncept někomu přečíst a bylo mi řečeno, zveřejni to. Vybavilo se mi v paměti, jak jsem po několik let jezdil na tábory. Je pravdou, že to bylo už v předchozích farnostech, kde jsem působil, ale nakonec i v Luži se nám to několikrát podařilo. Nejprve to bylo s mladými lidmi z Chradi, kde jsem dojížděl a zpravoval farnost od roku 1998–2007. Později se také přidali mladí lidé z Luže. Zdaleka jsme neměli tak dobře promyšlená témata jako na příměstských táborech, které se po dva roky uskutečnily na faře v Luži. Početně nás letos na faře bylo kolem 30 lidí. Maminky, které tábor organizovaly, jsou moc šikovné a mají to vždy moc dobře promyšlené. To, co člověka asi nejvíce potěší, když mu starší člověk, který na faru poslal svoje vnoučata při závěrečném setkání říká: „Naše vnoučata to proměnilo“, a teď mi popisoval, jak a v čem. Řekl mi: „Byly to děti, které jsou uzavřené do sebe, a tato setkání jim otvírají nové obzory“ - našly si

kamarády. Já bych dodal: „Učí se komunikovat a poznávají, kdo jsem vůči Bohu, a kdo je Bůh“. Je to, jak by mi mnozí asi řekli hodně malý krůček, ale díky i za malé kroky. Měl jsem z toho radost, proto to píšu, protože to je především dílo těch, kdo tábor vedli.

Sám jsem si na základě zkušenosti příměstských táborů pokládal otázku, co způsobilo, že někteří mladí lidé, se kterými jsem někam jezdíval, dospěli k rozhodnutí, že víra v Boha je něco velmi cenného, a přitom jsem dobře věděl, že jejich rodiče víru moc nepraktikují, že jejich podmínky nejsou moc ideální, aby z víry žili. Vzpomněl jsem si, jak o tom několikrát mluvil o. Petr Kolář SJ při jedné přednášce v Chrasti, dobře si vzpomínám, co řekl: „My můžeme druhého možná trošku nakazit vírou, (přirovnal to k viróze) ale rozhodně mu ji nemůžeme dát“. Můžeme připravovat „půdu“ na přirozené rovině života. Je to právě jedině Ježíš Kristus, kdo je dárce a darem. A kde se s ním nejsnadněji setkáme? Někdo by možná řekl v bibli nebo je to svědectví? Možností je jistě mnoho. Je to, podle mého mínění, mše sv. Nakonec jsem dospěl k tomuto závěru, jak moc je

důležité přivést děti a mládež na mši sv., i když dobře chápu, že je to nesnadné, dobře jim mši vysvětlit, když se zdá (možná mnohým), že se tam nic moc kromě kázání neděje. Možná mi někdo dá zapravdu, že v samotném závěru našich programů jsme často pokoušeni, že ta mše bude ztrátou času. Od některých lidí jsem slyšel slova, dnes to jsou převážně jen nedělní farnosti, jen v neděli? Určitě jsou důležité programy, určitého předporozumění, které jsou náročné na tvorbu, aby se mladý člověk otevřel a zakusil krásu Boží. Také dobře chápu obavy, co kdyby došlo k nějakému úrazu během tábora. S věkem člověk daleko více domýšlí důsledky. Za mě několik myšlenek a velké poděkování za práci děvčat – našich obětavých maminek, které tábor připravily, Johance, Marušce, Lence a Lucii.

o. Josef

JoNáš tábor – poděkování

Již po druhé se nám podařil uskutečnit farní příměstský tábor, tentokrát s názvem JoNáš – název velmi trefný, a to hned ze dvou pohledů. Celý třídní program byl motivován starozákonním příběhem o Jonášovi. A také byl opravdu Jo!Náš, a to proto, že se tohoto tábora účastnilo kolem 25 dětí a do organizace bylo zapojeno okolo dalších asi 15 farníků.

Velký dík patří hlavním organizátorkám Johance Jiráskové, Marušce Doležalové a Lucce Motlové, které v jednotlivých dnech pomocí různých aktivit přiblížily dětem příběh o Jonášovi. Témata jednotlivých dnů, která čerpala z příběhu Jonáše: Povolání, Záchrana a Proměna, se měla dotknout osobního duchovního života dětí. Myslím, že se to děvčatům díky pestrým a pro děti poutavým aktivitám, úkolům, soutěžím, tvořením, divadlům... více než povedlo! Díky jim za všechen jejich volný čas, který věnovaly přípravě a realizaci programu!

Děkujeme otci Josefovi za možnost využít prostor fary s přílehlou zahradou. Jsme rádi, že se také zapojil do mnohých aktivit spolu s dětmi. Byl nám hlavně duchovním průvodcem a oporou. Ve všem nám vyšel vstříc a nebál se o střechu nad hlavou (-:

Velký dík také patří našim kuchařkám Veronice Pešinové a Šárce Tesařové a kuchařovi Petru Jiráskovi za výtečné obídky! Klobouk dolů, uvařit kolem 35 obědů, to už dá pořádně zabrat.

Děkujeme všem, kdo jste nám napekli různé buchtičky, bábovičky či nakoupili něco sladkého na doplnění energie. Byla to opravdová záchrana, poptávka byla opravdu veliká!

Děkujeme také zapojeným seniorům, kteří si v rámci středečního programu pro děti udělali čas a připravili jim úkoly, ve kterých jim měly děti nějakým způsobem pomoci.

Děkujeme za zapůjčení lodí kormidelníkům Cyrilovi a Fandovi Doležalovým a Petru Jiráskovi. Všechny děti se bezpečně povozily po Voletickém rybníku, nikdo z nich neskončil přes palubu!

V neposlední řadě děkujeme vám rodičům, že jste nám svoje ratolesti beze strachu svěřili! Mohli jsme tak společně zažít docela velké společenství, lépe se poznat, navzájem se obohatit a mnohé spolu v radosti prožít.

Velice nás potěšilo, že se nás tolik sešlo na závěrečné mši svaté a následném agapé, kde jsme celý tábor spolu s vámi zhodnotili a besedováním uzavřeli.

A také díky Maruše Hálové, která průběh jednotlivých dní pro vás podrobně sepsala. Jsme moc rádi za pozitivní zpětnou vazbu od dětí, vás rodičů a prarodičů!!! Bohu díky!!!

za tým organizátorů Lenka Psotová

Tábor Jonáš aneb jak poznat velrybu zevnitř

Když se koná slavný příměstský JO!NÁŠ tábor, to si člověk musí vzít volno, a to i přesto, že kolega, který vás má zastupovat, si chce vzít dovolenou a cestovat s dětmi. Udělám si tedy práci na co nejvíce dní dopředu a po návratu do zaměstnání další nával z předešlých dní. (Když jsem si brala dovolenou v březnu, zastupovali mě čtyři lidé a chyby jsem řešila ještě další týden.☺) I Vašík si totiž zaslouží zúčastnit se, ale bohužel bez doprovodu nemůže. Štěpánčina účast je samozřejmostí.

Tábor probíhal od 19. do 21.8. a hned první den od rána mírně mžilo, což nikoho z nás neodradilo. Po zahájení v 9 hodin jsme se posadili v učebně na faře do kruhu a představili jsme se. Poté jsme si ještě zahráli seznamovací hru, při které jsme jména vytleskávali, abychom si je zapamatovali. Následovala rozcvička, při které jsme si rukama ohraničili bublinu a tu pak malovali nosem, loktem, nohou... Poté jsme se s knězem pomodlili.

Slova se ujala Johanka a ptala se dětí, odkud víme o Jonášovi, kdo to napsal. Vyprávěla, že příběh se vyprávěl z generace na generaci, je zapsán v Bibli a uplynulo dvacet čtyři generací, než se narodil Ježíš. Ukázala

dětem dřevěnou skříňku-Bibli s knihami, které obsahuje a vysvětlila, že Bible je vlastně celá knihovna. Poté děti vyzvala, aby vyprávěly, co dělala jejich babička. Většina říkala, že zažila válku. I Vašík se přidal a sdělil ostatním, jak jeho babička (moje maminka) chodila do mlýna. Potom Johanka vyprávěla, jak Jonáš nechtěl cestovat do Ninive, ale rozhodl se plavat lodí na druhou stranu.

Vše bylo dokresleno postavičkou Jonáše a rozcestníkem, na němž byl název města Ninive zapsán též klínovým písmem, jímž se v té době psalo, a řekla, že kdo najde rákos, dostane odměnu. Johanka měla také krásný velký model lodi, a tak začaly probíhat přípravy k vyplutí. Jako první nastoupil kapitán a postupně ještě tři námořníci. Vždy vybrané dítě mohlo jednoho z nich naložit do lodi. Druhého námořníka směl vložit Vašík. Z toho měl velikou radost. Když nastoupil i poslední, třetí námořník vykonávající ty nejtěžší práce, následovalo nakládání zboží-látky, obilí, ovoce, zlaté nádoby, víno, diamanty, drahé kamení... Jonáše vzít kapitán na loď nechtěl, ale protože měl Jonáš mnoho peněz, plavbu si zaplatil. Tím příběh skončil a loď i s dekou představující moře byla odnesena stranou na stůl, kde jsme ji mohli dál obdivovat.

Potom nám Johanka položila otázku, zda jsme si všimli, co měl Jonáš. Byla to velká mošna. A právě takovou si také vyrobíme. Každé dítě dostalo bílou látkovou tašku a podle šablon nebo vlastní fantazie si mohlo fixy na textil nebo barevnými spreji tašku vyzdobit. Sprejů se ujali vedoucí a dětem pomáhali. K dispozici byly samozřejmě šablony lodí, velryb, vln, ryb, mořských rostlin i Jonáše. Kdo měl hotovo, mohl si jít hrát na zahradu a Johanka zatím s ostatními volnými vedoucími vyrobili dětem knížky s obrázky k Jonášovu příběhu a s písničkami, které jsme si během pobytu doplňovali dalšími.

Poté následovala modlitba a oběd- řízek s bramborovou kaší. Zatím přestalo mžít. Do třinácti hodin byla polední siesta, a zatímco si děti hrály venku, vyrobila jsem Vašíkovi z osmi židlí postýlku, kde odpočíval. Potom jsme spolu s Vašíkem a ještě se Štěpánkou hráli stolní hry.

Ve 13 hodin jsme se dověděli, jak přišla bouře, loď se potápěla a námořníci vyhazovali cenné zboží do moře. Jenom Jonáš spal. Děti byly rozděleny do skupinek s vedoucím. Štěpánka byla v jedné z nich a já a Vašík jsme tvořili samostatnou skupinku, bez znalého vedoucího. Vylosovali jsme si barevný dílek puzzle a měli hledat ostatní dílky stejné barvy na zahradě a pak z nich složit obrázek. Na to, že Vašík úkol plnil sám, zatímco v ostatních skupinkách byly dvě až tři děti, byl třetí. Poté se podle pořadí postupně s časovým odstupem vydávaly jednotlivé skupinky s vedoucím na cestu. Všichni vedoucí ji znali. Já ne, neboť jsem byla pouhý

účastník tábora, proto jsme se přidružili na startu ke čtvrté skupince a první zastávku absolvovali s nimi. U druhého stanoviště nám bylo řečeno, že už to trefíme, a tak jsme dál pokračovali sami.

První zastávkou byl Noe. Vyslechli jsme si jeho příběh a složili papírovou loďku, abychom zachránili zvířátka. Za splnění úkolu jsme dostali na loď samolepku zvířátka. Druhé stanoviště byl Abrahám. Opět jsme se seznámili s jeho příběhem, v němž mu Bůh slíbil, že bude mít tolik potomstva, kolik je na nebi hvězd. Poté jsme měli na zemi nalézt maličké zlaté hvězdičky, nasbírat si je a vytvořit z nich na černý papír námi vybrané souhvězdí. Na třetí zastávce nás čekal Šalamoun. Stejně jako on i Vašík byl tázán, co by si přál. Řekl moudrost a na další otázku, a co ještě, už nevěděl, co říci. Moudrost mu stačí. Dostal hádanky, úspěšně je vyřešil, na loď dostal zvířátko a pokračovali jsme dál. Na čtvrtém stanovišti jsme se dověděli o Mojžíšovi, Vašík postavil z cihel pyramidu a byl u ní vyfocen.

Pátá zastávka byl svatý Pavel a úkolem bylo postavit poslepu kříž, loď a dům. Protože byl Vašík sám, stavěl jen dům. Našli jsme i rákos. Jako jediní, ostatní na to zapomněli.

A pak už nás uvítal Voletický rybník a poslední úkol. Vprostřed rybníka najít a přečíst pět nápisů a sestavit z nich Jonášovo vyznání, když se loď zmítala v bouři. Naším kapitánem byl Petr Jirásko, a i přesto, že jsme byli třetí skupinka (asi ze šesti), růžový papír už vzala voda, takže naše odpověď nebyla kompletní. Ale vzhledem k tomu, že to

nebyla naše chyba, bylo nám znění chybějícího listu sděleno a všem skupinám po nás pravděpodobně také.

Plavba na lodi byla pro Vašíka i pro mě velkým zážitkem, při kterém jsme zažili Boží blízkost. Kdo tam byl, dosvědčí.

S poslední skupinkou přišla Štěpánka a pak už nám Johanka u loďky s postavičkami Jonáše a námořníků dopověděla, jak Jonáš vyznal Boha. Též se ptala, koho jsme potkali cestou. Kdo odpověděl správně a dostatečně rychle, dostal samolepku dalšího zachráněného zvířátka na svou papírovou loďku. Potom jsme se vydali zpět na faru. A protože už bylo po šestnácté hodině, někteří rodiče si pro své ratolesti přijeli k rybníku a dle volných míst vzali další pasažéry. Svezeme se.

Úterý se neslo ve znamení sluníčka a my opět zamířili na faru. Rozcvička byla na zahradě a každý do ní přispěl jedním cvikem. Potom jsme se pomodlili a odebrali se na faru. Zde jsme se usadili do kruhu, Maruška Doležalová pustila hudbu se zvuky ptáků a moře, my jsme zavřeli oči a představovali jsme si, jak nás spolu s Jonášem spolkla velryba a po třech dnech vyvrhla opět na břeh, jak nám to Maruška četla. Poté jsme si z košíku vybrali mušli nebo kámen, položili ho na modrou látku a vytvořili tak mořské dno. Při pokládání jsme měli říci, co se nám líbilo. Vašík řekl, že jízda po moři a loďky. V tom s ním souhlasím. Jízda na lodičkách se líbila mnoha dětem.

Pak jsme dostali papíry k zapsání modliteb a po skupinkách jsme se postupně vydali na cestu po Luži. Já samozřejmě opět nevím, kudy mám jít a kam, ale je mi řečeno: „To je lehký. Jdi Florián, Chlumeck, Jan Nepomucký a Bartoloměj. To dáš.“ Přesto trvám, že se přidržím včerejší skupinky se známým vedoucím. A dobře dělám. Pod pojmem Jan Nepomucký není myšlena kaplička na Andělské cestě, kam bych se vydala, jak zjistím cestou.

První zastávkou je socha svatého Floriána u pošty, kde máme podle papírků složit modlitbu, kterou řekl Jonáš a do svého papíru napsat modlitbu, když se nám něco nepovede. Druhé zastavení je na Chlumku u Panny Marie. Máme přečíst modlitbu psanou do kruhu a na svůj papír napsat modlitbu proseb, a když máme radost. Třetí zastávka je Jan Nepomucký, ale ten na náměstí. ☺ Zde máme přečíst šifru tak, že vynecháme z textu písmena X a Y a do svého papíru zapsat modlitbu, za

co děkujeme. Čtvrtou zastávkou je kostel svatého Bartoloměje. Vstupujeme zadním vchodem přes zpovědnici. Jsme Jonáš, kostel je velryba a my vstupujeme jednotlivě každý sám do ní. Já s Vašíkem spolu, protože nám bylo vysvětleno, že jsme jeden Jonáš. U obětního stolu je velká proutěná velryba s Jonášem uvnitř. Poklekáme, přečteme modlitby a hodíme je do skleněné koule. Pokračujeme do sakristie, kde nás velryba vyplivne ven. A pak už jenom ve stínu na farní zahradě čekáme na oběd. Tentokrát je čína, a tak i pozdrav po modlitbě před jídlem je čínský.

Po odpočinku po obědě následuje tvoření. Vyrábějí se velryby na kolíček a velké papírové velryby, které děti zdobí natrhanými modrými papírky a kdo si nechá okénko, může si ho vystříhnout, přilepit z druhé strany průsvitný modrý papír a pod něj Jonáše, takže zřepředu to vypadá, jako by ho velryba opravdu spolkla. Samozřejmě jsou přítomny také různé druhy buchet a výborná roláda. Děkujeme! Den je ukončen společnou písní Jonáši, Jonáši a fotografií všech zúčastněných na zahradě.

A máme tady středu a den dobrých skutků. Takže první věc, kterou Vašík udělal, když jsme dorazili na faru, bylo, že popřál k svátku Johance a předal jí kytičku. Dozvěděli jsme se další část příběhu, kdy Jonáš hlásal v Ninive, co mu Bůh řekl a obyvatelé města to vzali vážně, postili se a konali pokání. Jak Jonáš seděl pod stromem a toužebně očekával zkázu města. Jak se těšil, aby to viděl! A ono nic. A ještě ke všemu mu uschne strom, který mu poskytoval stín. Tak

jsme se dověděli, že zatímco srdce Ninivanů se změnilo, Jonáš ho změnit nechtěl. Poté měly skupinky navštívit někoho starého a s něčím mu pomoci.

Já s Vašíkem jsme tuto situaci viděli z druhé strany, neboť i k nám měla přijít jedna skupinka a pomoci s něčím mému tatínkovi. Čekali jsme tedy všichni tři- já, Vašík, i jeho dědeček- , ale už bylo 10:45 a stále nikdo nešel. Když tu se ozval telefon a v něm Lucka Motlová, zda jsme doma, že se děti nemohou dozvonit. Odpověděla jsem, že ano, že čekáme a dokonce máme otevřenou i bránu. Ale bleskově se mi vše spojilo. V naší ulici je ještě jeden bílý dům. Starý, s opadávající fasádou, bez oken, neobydlený, s hromadou suti na zahradě. Zeptala jsem se tedy, zda skupinka nezvoní tam, a zda jim nebylo divné, že dům nemá okna a je tam všude suť. Odpověď zněla: „Asi si mysleli, že budou pomáhat na stavbě.“

A následovalo ujištění, že děti už vědí kam jít. Pravděpodobně ne, protože když jsme se nemohli ani potom dočkat a já vyšla na ulici a mávala na ně, stále ještě stáli u toho domu a snažili se dozvonit. 😊 Ale všechno dobře dopadlo a skupinka tří dětí a jednoho vedoucího šťastně dorazila na místo určení. Nejprve se mého tatínka jako správní reportéři zeptali, co ho těší, co ho trápí a kdo mu pomohl. Potom připravili vodu na zalévání zahrádky, odnesli do blízkého kontejneru plastové lahve, a protože jedno z dětí (pro jistotu nejmenuji, on to ví) si už od příchodu chtělo hrát v dětském domečku, řekla jsem, že když si ho uklidí, pak může. Eliáš a Magdalenska smetly všechny mouchy, které tam nalétaly a ten, co si chtěl hrát s reptáním umyl podlahu. (Ale původně chtěl tím hadrem mýt koberec.) Potom měly děti od vedoucího pět minut, aby si zahrály a poté následoval odchod zpět na oběd. Tentokrát byla omáčka s masem a těstovinami. Štěpánčina skupinka pomáhala staré paní trhat plevel.

Posilnění obědem, pustily se skupinky do přípravy pohoštění pro rodiče na odpolední agapé. Štěpánčina skupinka vyráběla „dezertíky“. Při

pohledu na tak krásné a chutné pohoštění srdce zaplesá. Zvláště hezké byly zdobené perníkové ryby, rybičky a velryby všech možných tvarů a velikostí. Potom děti cvičily písně a barevně si je označily ve svých knížkách s příběhem Jonáše.

Následovala mše svatá, která byla krásným vyvrcholením celého tábora. Děti zpívaly naučené písně, nesly v obětním průvodu dary. Naše duchovní stránka byla naplněna. Ta tělesná na to ještě čekala.

Po mši následovalo agapé, děti dostaly své vyrobené tašky a do

nich modlitby-modlitební kostku, knížku, do níž mohly zapisovat svá zpytování svědomí a ostatní věci, které si zhotovily. Všichni jsme si užili krásné chvíle ve společenství druhých a odnesli si hezké zážitky a vzpomínky.

Děkuji všem, kteří pro nás připravili hezký a zajímavý program i hospodynkám, které nám uvařily dobrý oběd, upekly něco sladkého i všem ostatním, kteří se podíleli na tom, aby se vše vydařilo a zvláště Bohu, že nás chránil.

Marie Hálová ml.

Papežové

19. papež - Svatý Anterus (Anteros, Anter)

Jeho pontifikát trval od 21. listopadu 235 do 3. ledna 236.

Byl řecké národnosti a jeho otcem byl Romulus. Podle jména snad pocházel z nižšího stavu. Za Maximinova krvavého pronásledování byl Anteros ještě za papeže Ponciána (pam. 13. 8.), odsouzeného do sardinských dolů, vybrán za jeho nástupce. Papež Poncián 28. 9. 235 z úřadu odstoupil, aby jako odsouzenec v sardinských dolech umožnil vybranému nástupci ujmout se vedení církve. V témže roce 21. 11. začal Anterosův pontifikát, který netrval déle než 42 dnů. S

myšlenkou na zachování dokumentů o raných mučednících založil vatikánskou knihovnu. Zemřel 3. 1. a na mnoha místech je uvedeno, že jako oběť pronásledování za císaře Maximina Thráka. Toto je někde do jisté míry zpochybňováno pro chybějící zápis jeho jména v tehdejších oficiálních seznamech mučedníků.

Papež Anteros byl jako první papež pohřben do papežské krypty v Kalixtových katakombách na Via Appia a jeho náhrobek má nápis v řečtině: „ANTEROS EPI“.

20. papež - Svatý Fabián, latinsky Fabianus

(† 20. ledna 250), byl 20. římským biskupem (papežem). Jeho pontifikát se datuje do let 236–250, slaví se jako světec a mučedník.

Když se po smrti papeže Antera konala volba nového římského biskupa, Fabián k ní přišel jako prostý křesťan bez ambic a šancí na zvolení. Podle legendy, zapsané Eusebiem z Caesareje, v průběhu volby usedla na Fabiánovu hlavu holubice a ozval se hlas: "Ty budeš posvěcen na římského biskupa." To bylo všeobecně přijato jako Boží znamení a Fabián byl zvolen papežem. Ukázalo se, že to nebyla volba špatná, neboť svatý Fabián se zařadil mezi nejvýznamnější papeže v raných dějinách církve. Rostoucí počet věřících vyžadoval reorganizaci církve. Fabián tedy rozdělil Řím na sedm obvodů – jáhenství. V čele každého z nich stál jáhen, který se staral o tamější kaple a útulky a pečoval o chudé, vdovy i sirotky. Vyslal rovněž svatého

Dionýsia, svatého Austremona a další věrozvěsty šířit křesťanství do Galie, kde založili tehdy ještě malé křesťanské komunity (Paříž, Tours, Arles, Narbonne, Toulouse, Clermont a Limoges). Kromě

toho se ostře postavil proti herezi přicházející z africké církve, jejímž hlasatelem byl biskup Privatus z Lambaesy. Za pronásledování je znát mezi křesťany více lásky a ve svobodě větší sklon k sebelásce. Svoboda na africké křesťany prý působila zhoubně. Začali být ziskuchtiví, tvrdí, docházelo ke smíšeným sňatkům, k uvolnění morálky. To vše tížilo i Fabiánovo srdce.

Dále nechal převézt ostatky papeže Ponciána ze Sardinie do Říma a pohřbít je v Kalixtových katakombách.

Podle Eusebia z Caesareje papež Fabián také pokřtil císaře Filipa Arabského, který se tak prý stal prvním křesťanským římským císařem. Tato zpráva z jiných zdrojů potvrzena není, ale je fakt, že v době panování císaře Filipa pronásledování křesťanů ustalo. Fabián řídil církev 14 let. Byl umčen při prvním systematickém pronásledování křesťanů 20. ledna 250. Císař Decius tehdy nařídil, aby každý občan před pětičlennou komisí obětoval bohům. Po obětování dostal potvrzení zvané „*libellus*“. Ti, kdo se nařízení vzepřeli, riskovali mučení, konfiskaci majetku, vězení, a někdy i smrt. Papež Fabián byl patrně stát.

Byl pohřben v Kalixtových katakombách v Římě. Jeho hrob s řeckým nápisem „FABIANOS EPI, UTR“ (Fabián, biskup a mučedník) našel archeolog Giovanni de Rossi v roce 1850. Nápis „UTR“ byl podle všeho připojen až později. Tyto ostatky byly přeneseny a jsou dosud uctívány v bazilice sv. Praxedy v Římě. Menší část ostatků je uložena v hlavním oltáři dómu ve Fuldě. Relikvie z hlavy sv. Fabiána a Šebestiána uchovával císař Karel IV. na Karlštejně, odkud byly roku 1645 převezeny do Martinické kaple v katedrále sv. Víta v Praze.

Patron

- řádový patron benediktinů;
- patron hrnčírů a konvářů, slévačů cínu
- patron německého města Selm ve Vestfálsku;
- patron italských měst Valsinni (kde se pořádá procesí se sochou v den translace těla), Montottone, Fiamignano, Aiello del Sabato;

- patron několika měst španělských a portugalských;
- patron toskánských vinic

Ikonografie

Bývá vyobrazen v kasuli či pluvíálu s palliem na prsou a s papežskou tiárou, v ruce drží berlu (která může mít místo voluty v nástavci kříž) a knihu, někdy drží v ruce tiáru na znamení křesťanské pokory. Dále může držet meč, palmu mučedníka a kříž, někdy také šíp. Šíp jako údajný mučednický nástroj byl připsán do Fabiánova životopisu dodatečně v 11. století, když měl Fabián vytvořit dvojici s mučedníkem sv. Šebestiánem, který byl mučen střelami ze šípů. Fabián může být také vyobrazen ve dvojici se svatým Venanciem (kostel sv. Fabiána a Venancia v Římě je z let 1936–1938) nebo ve skupině svatých papežů.

21.papež - Svatý Kornelius, latinsky Cornelius

(† červen 253 v Centum Cellae, dnes Civitavecchia), byl 21. papežem. Jeho pontifikát se datuje do let 251–253.

Sv. Kornelius byl zvolen papežem až 14 měsíců po smrti sv. Fabiána, protože konání řádné volby dlouho znemožňovalo pokračující ostré pronásledování křesťanů císařem Deciem. V době sedisvakance církev kolektivně řídila rada presbyterů a jáhnů. Hlavním odpůrcem Kornelia byl Novatianus, který sám také usiloval o to být papežem. Byl velmi striktní zejména v otázce těžkých hříchů. Prohlašoval, že každý, kdo přestal v době

Deciova pronásledování křesťanství praktikovat, nemůže být církví přijat zpět. To ovšem papež odmítal a návrat zpět umožňoval, pokud hříšníci projevili upřímnou lítost a pokoru. Novatián se tedy sám prohlásil římským biskupem a stal se tak druhým vzdoropapežem v historii.

Kornelius svolal v roce 251 synodu 60 biskupů, která potvrdila legitimitu Korneliova papežství a odmítla Novatiána i jeho stoupence. V roce 252 byl za vlády císaře Treboniana Galla Kornelius vypovězen do *Centum Cellae*, kde v červnu roku 253 zemřel. Jeho ostatky byly později převezeny do Říma a uloženy v Kalixtových katakombách. Katolická církev slaví Korneliův svátek společně se sv. Cypriánem dne 16. září.

Patron: sedláků; vzýván při křečích, nervovém onemocnění a padoucnici;
Atributy: tiára, roh

V roce 1849 byl nalezen ve vinici u silnice appijské mramorový úlomek s nápisem "NELIVS MARTYR". Papež Pius XI. pozemek koupil za účelem vykopávek, do nichž se pustil sám nálezce De Rossi a r.1852 objevil doplnění úlomku i hrobku mučedníka Kornélia, římského biskupa. Po levé straně hrobu se nacházejí obrazy sv. Kornélia a Cypriána jako věrných přátel. Na protější straně jsou další obrazy. Odborníky bylo zjištěno, že pochází z let 561 - 574 a významně dokládají vztahy Říma s Afrikou. Oba svatí mučedníci jsou stále vzýváni v prvním kánonu mše svaté.

Pokračování příště PR

Chlumecké poutě

III. chlumecká pout' „Švestková“ (Narození):

Neděle: 8. 9. mše svaté:

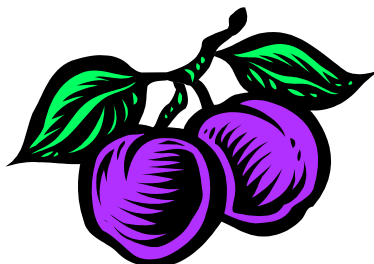
8:00 P. Josef Hubálek

9:30 P. Miroslav Herold SJ

10.45 přednáška: P. Miroslava

Herolda SJ, Ph.D.,

"V čem nás může barokní doba inspirovat dnes"?

Svátostné požehnání: 14.30

Svatováclavská pout'

Sobota: 28. 9.

Mše sv. v **9:30** P. Filip Mareš SDB

Chrám P. Marie Pomocné na Chlumku v Luži.

Po celý čas poutí bude příležitost ke svátosti smíření.

Aktuální informace najdete
na webových stránkách farnosti:

<https://chlumek.estranky.cz>

Ahoj holky a kluci!

Krok za krokem celým církevním rokem

Doufám, že jste si užili krásné prázdniny a plní elánu jste se zase vrátili do školních lavic.

Stále se nacházíme v **liturgickém mezidobí** církevního roku a připomeneme si několik svátků.

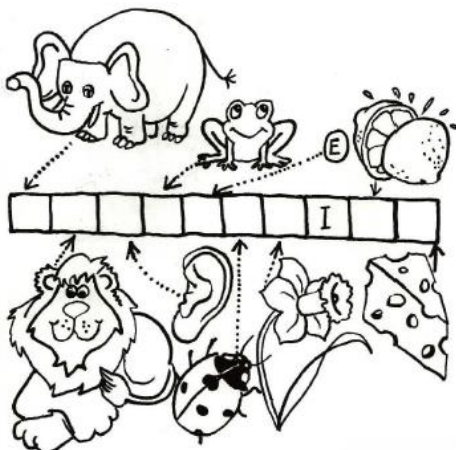
Prvním je 8. září, kdy slavíme **narozeniny** maminky Pána Ježíše, **Panny Marie!**

Do prázdných políček doplň písmena, na která začínají obrázky.

1. Jak se jmenoval tatínek Panny Marie?
2. Jak se Panna Maria označila, když jí navštívil anděl?

16. září slavíme svátek **svaté Ludmily**, první české světice. Ludmila s láskou vychovávala svého vnuka – svatého Václava.

28. září slavíme státní svátek na počest knížete a hlavního ochránce české země – **svatého Václava**.

Žil svůj život ve víře v Ježíše a snažil se zlo přemáhat dobrem.

Podtrhni, co si myslíš, že se sv. Václav naučil od babičky:

hrát karty, starat se o nemocné, jezdit na koni, modlit se, oblékat se podle poslední módy, péct chleba, obchodovat, vyrábět víno.

2. října slavíme svátek **Andělů strážných**. Vzpomeň si na svého anděla strážného ráno a večer třeba touto modlitbou:

„Můj strážný anděli, nejvyšší Láska mě svěřila tvé péči, osvěcuj mou mysl, chraň mě a ved' mě k správnému životu. Amen.“

4. října má svátek **svatý František z Assisi** – měl rád všechno stvořené kolem sebe. Domaluj k němu zvířátka.

(MDM)

Informace

- V kostele na Chlumku za zadními lavicemi je umístěna pokladnička, kam také můžete přispět na **opravu kostela ve Voleticích - transparentní účet**, na který můžete přispět na opravu kostela ve Voleticích - **000000-6012186399/0800**. Za dary Pán Bůh zaplať.
- Misijní most modlitby bude 19. 10. na Chlumku čas upřesníme později.
- farní duchovní obnova s P. Petrem Chalupou a Dr. Marii Klaškovou – 30. listopadu ve farní kapli: dopolední blok 9.00 – 11.30 odpolední blok od 14.30 – 16.30 zakončené mši svatou

Chlumeček číslo 5/2024 (září-říjen)

Redakce: P. J. Hubálek (oJ), Š. Kostelecká (ŠK),
M. Doležalová (MD), P. Remeš (PR), Marie Doležalová ml. (MDM)

Uvítáme vaše příspěvky i pomoc při tvorbě časopisu – kontaktní email

Pavrem@seznam.cz

uzavírka příspěvků na listopad 2024 je 25.10.2024

Neprodejné, pro vlastní potřebu.

Vydává: Římskokatolická farnost Luže, Komenského 137,
tel: 469671110, č.úctu 1142883309/0800, web: <http://www.chlumeck.net>

Voletice – 4. etapa oprav kostela

Ahoj všem, kdo fandí opravám kostelů,

opravy střech se letos na Voletickém kostele nekonají, pouze jsme po důkladném zvážení demontovali celou věž, a tak jsme dočasně změnili vzhled kostela a doufáme, že všem běží internet z naší věže bez problémů. Práce i v letošním roce realizuje společnost BÁČA, Polička s.r.o., na základě uzavřené smlouvy/dodatku.

V rámci 4. etapy jsme zažádali o dotaci na Ministerstvo kultury a na Pardubický kraj hlavně o úpravy interiéru a také o zmíněnou demontáž věže. V interiéru se dokončuje strop a po odstranění lešení a natažení nové elektroinstalace (jak silnoproudu, tak slaboproudu) se poopraví omítky a prostory se vymalují. Práce se ale musí rozdělit na dvě části, protože v presbytáři je složen mobiliář kostela.

Prvně se tedy provedou práce v lodi kostela, pak přesuneme mobiliář do lodi a provedou se práce v presbytáři. Tyto práce se plánují nyní, na září 2024, a už teď sháníme dobrovolníky na jemné a hrubé práce (to víte, třeba u přenášení dubových lavic musí jeden velet, a ostatní jen táhnout, jenže někdy to bývá opačně, že všichni chtějí velet a nikdo by nic nedělal, a někdy zase jeden „hot“ a druhý „čehý“, jak říkával náš dědeček Bisu *, ale to je taky k ničemu, takže abych se vyjádřil úplně přesně, nějak se tam prostě domluvíme, ne? 😊).

Děkujeme všem dárcům, nemůžu jmenovat, ale podívejte se na transparentní účet <https://www.csas.cz/cs/transparentni-ucty#/000000-6012186399/Rimskokatolicka-farnost-Luze>, jsou tam jmenní dárci ale i lidé, kteří dávají anonymně, Pán Bůh Vám všem zaplať. Peníze se tam hromadí a letos je víceméně vyčerpáme na elektroinstalace, protože podmínky dotace z MK jsou třeba takové, že na tyto práce se dotace neposkytuje. Jako by pro kulturní památku, jakou náš kostel bezesporu je,

neplatilo, že „kdo má pojistky námi předepsané, tomu se při zkratu nic nestane“ a kdo si tam nastrká hřebíky, že může vyhořet a začne od píky. Takže i u nás je to s elektřinou prosté, od pantáty ČEZ vedou nové dráty ze hřbitovní zdi a proud se dále přelévá až do kostela do věže.

A teď už ne podle Zdeňka Svěráka, jehož písničku jsem si dovolil parafrázovat, ale technicky – na návsi pod starou lípou ☺ byla provedena nová kabelová přípojka CYKY 5*10 mm do rozvaděče v zákristii. Všechny kabeláže uvnitř objektu byly dosud hliníkové, tedy nyní už vše v mědi Cu.

A v příštím čísle, pokud nezapomenu, bych měl asi informovat, že dá-li Pán Bůh, tak se pokusíme na konci roku o částečnou kolaudaci, snad to v souvislosti s novým stavebním zákonem a jeho současnými digitálními problémy dokážeme, a v kostelíčku by se mohly zase sloužit mše svaté. Zatím tam ale není vůbec žádné místo k sezení – viz foto.

Petr Tesař

* A pro ty co se narodili později ☺, nebo nemají internet ☺, tak hot a čehý jsou povely pro koně. Znamenají doprava a doleva. Z tohoto je toto rčení, táhnou každý na jinou stranu. A dědeček nám to říkal, když jsme každý z vnuků dělali

stejnou věc jinak, třeba jsme oborávali brambory a dva z nás vnuků dělali koně a táhli rádlu a pak se to poznalo hnedka, že každý táhne jinak.